

2. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 14: 16 - 24

” **Kääntykää minun tyköni, niin te autuaaksi tulette, kaikki maailman ääret;**” Tämä on kehoitus, jonka Herra profeetta Jesajan kautta julistaa ihmisille ja joka luetaan kirjoitettuna Jesajan kirjassa 45: 22. Tästä me näemme, että meidän autuutemme on ainoastaan siinä, että me opimme tuntemaan Hänet ja käännyimme Hänen tykönsä, joka näissä sanoissa puhuttelee meitä ja jonka näitä edeltävissä sanoissa selitetään olevan meidän ainoa Jumalamme ja Vapahtajamme. Niin muodoin emme voi tulla vapahdetuiksi muulla tavalla kuin kääntymällä Vapahtajamme tykö. Tämä on kallis totuus ja meille tarkan tutkimisen arvoinen. Tämän mukaan meidän täytyy koetella sydäntämme ja tutkia sieluntilamme. Jokainen tunnustaa mielellään tahtovansa tulla autuaaksi. Ei kukaan, joka uskoo sielunsa olevan kuolemattoman ja toisen elämän olevan tämän jälkeen, suinkaan soisi hukkuvansa; vaan jos meidän vallassamme olisi valita tulla joko autuaiksi tai kadotetuiksi, niin jokainen sanoo mielellään tahtovansa valita autuuden. Mutta nyt on tärkein kysymys, tulemmeko me todella autuaiksi vai ei. Tämän kysymyksen pitää meidän jokaisen asettaman itsellemme eikä vastaaman siihen kevytmielisesti, vaan antaman omantuntonne puolueettomasti tuomita, mitä toivoa meillä voi olla iankaikkisesta autuudesta ja millä varmalla, järkkymättömällä perustuksella tämä meidän toivomme lepää. Näiden profeetan sanojen mukaan me voimme parhaiten koetella itsemme. Niissä osoitetaan selkeästi, että mikäli me tulemme autuaiksi, meidän täytyy kääntyä Vapahtajamme puoleen. Sentähden kysyköön nyt jokainen itseltään: Olenko minä kääntynyt Vapahtajani tykö? Tiedänkö minä omasta kokemuksestani, mitä on etsiä armoa ja anteeksisaamista Jeesuksen veressä ja löytää ne siinä? Olenko minä täydellä todella laskenut sieluni autuuden Jeesukseni uskolliselle sydämelle? Voinko olla vakuuttunut siitä, että Hän on täyttänyt minussa lupauksensa, kun Hän sanoo: ” **Minä kihlaan sinun itselleni ijankaikkisesti; ja minä kihlaan sinun itselleni vanhurskaudessa, tuomiossa, armossa ja ja**

laupiudessa; Minä kihlaan tosin sinun itselleni uskossa, ja sinun pitää Herran tunteman.” Hoos. 2: 19 - 20.

O! jos kaikki koettelisivat tällä tavoin itseänsä, niin heidän omatuntonsa saisi heidät pian vakuuttumaan sielunsa tilasta. Moni havaitsisi, kuinka piittaamaton ja suruton hän on ollut autuudestansa ja ettei hän vielä koskaan ole kääntynyt Vapahtajansa tykö. Ja kuitenkin meidän on mahdotonta tulla autuaiksi muulla tavalla. **Ei yhdessäkään toisessa ole autuutta, ei myös taivaan alla ole annettu ihmisille yhtään muuta nimeä, jossa me taidamme tulla autuaiksi**, vaan ainoastansa Jeesuksen nimi. Mitä tässä siis on tehtävä, kun me kuulemme Jumalan sanasta, ettemme suinkaan taida tulla autuaiksi muutoin kuin Kristuksessa Jeesuksessa meidän Vapahtajassamme, ja meidän omatuntonne sen ohessa sanoo meille, ettemme vielä koskaan ole kääntyneet kaiken hätämme ja syntikurjuutemme kanssa Hänen tykönsä? Mitä meidän silloin pitää tekemän? Pitäisikö meidän jäämän pois ja antaman kaiken toivon kadota? O ei! kääntäkää itsenne Jeesuksen tykö; **kääntäkää itseänne minun tyköni, niin te tulette autuaiksi**, huutaa Vapahtaja. Niin kauan kuin te elätte, niin kauan kuin te saatte kuulla iloisen sanoman Jeesuksen rakkaudesta ja niin kauan kuin teille täällä huudetaan Hänen nimeensä: **kääntykää minun tyköni!** niin kauan te taidatte uskalluksella mennä Hänen tykönsä ja heittää itsenne Hänen ristinsä ja lävistettyjen jalkojensa juureen kaiken sen kanssa, mikä kalvaa teitä. Jos te etsitte Häntä ristillä Hänen alentamisessansa ja kärsimisessänsä, niin te löydätte Hänet laupiaana ja armollisena. Hän elää vielä ja voi vapahtaa kaikki, jotka antavat itsensä Hänen käsiinsä. Hänen sydämensä palaa rakkaudesta, jumalallisesta rakkaudesta. Hän ei ole vielä koskaan syössyt pois tyköään ketään, joka hädässänsä on etsinyt Häntä; ei Hän myöskään teitä karkota pois tyköään. Hänen tykönsä te löydätte avun ja neuvon, vaikka kuinka suuria tahansa olisivatkin teidän syntinne ja hätänne. Jumalan Pojan veri voi puhdistaa ja parantaa kaiken synnin vian. Tulkaa sentähden, tulkaa kaikki te, jotka tahdotte tulla vapahdetuiksi ja autuaiksi! ja jos te tulette, niin totisesti te saatte Hänen tykönsä armon ja syntien anteeksiantamisen. Ajatelkaa kuitenkin itse, kuinka Hänen sydämensä rakastaa teitä siksi, että te olette maksaneet Hänelle Hänen verensä. Tahtoohan jokainen mielellään takaisin omaisuutensa, joka väkivallalla tai petoksella on häneltä ollut jonkin aikaa riistettynä. Ja te kaikki olette Hänen omaisuuttansa, kalliisti ostettuja Hänen verellään ristin päällä. Ah! kääntäkää itsenne sentähden Hänen tykönsä, teidän oikean omaisuutenne Herran tykö, ja kokekaa itse omissa sydämissänne se, että Jeesuksen uhrissa ainoastaan on armo ja puhdistus koko maailman syntien edestä. Mutta jos te hylkääte Jeesuksen ja katsotte ylen Hänen taritun armonsa, niin te totisesti saatte kerran itkeä katkerasti hulluuttanne, että olette laiminlyöneet ja tuhlanneet sen

2. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

autuuden, jota Jeesusta rakastava sydän saa nauttia jo tässä ajassa. — Meidän pyhä evankeliumimme antaa meille tänä päivänä aiheen tutkistella:

Kuinka pahoin tekevät itseänsä kohtaan ne ihmiset, jotka hylkäävät Vapahtajan taritun armon

Meidän Vapahtajamme ansio ja armo taritaan kaikille ihmisille, sillä Hän tahtoo tehdä meitä kaikkia autuaiksi ja ravita, tyydyttää ja ilahduttaa meitä iankaikkisesti. Sen, että tämä on Hänen vakava tahtonsa, on Hän selvästi osoittanut sillä, että Hän on tehnyt kaikki valmiiksi meille ja täyttänyt kaiken meidän autuutemme. Hän on kärsimisensä ja kuolemansa kautta ansainnut meille kaikki tyynni ja antaa nyt palvelijainsa kautta kutsua ihmisiä saamaan osan kaikessa Hänen autuudessaan.

Tämän päivän evankeliumissa me näemme, mikä varsinaisesti on teksti kaikille Jeesuksen todistajille ja lähettäville eli mitä sisältää se sanoma, jota heidän Kristuksen puolesta tulee julistaa ihmisille, nimittäin: **tulkaa, sillä kaikki on valmistettu**. Se on kyllä totta, että Vapahtajamme tässä evankeliumissa tarkoittaa pääasiallisesti juutalaisten vastahakoisuutta ottaa vastaan Kristuksessa Jeesuksessa tarittua Jumalan armoa; sillä kutsutuilla ymmärretään varsinaisesti juutalaisia, joille lupaus kuului ja joille Herra Jeesus itse ja Hänen apostolinsa kaikkein ensimmäiseksi julistivat evankeliumia. Mutta kun nämä eivät tahtoneet ottaa vastaan totuuden sanaa vaan ylenkatsoivat sen, niin se myös otettiin heiltä pois ja Jeesuksen lähettäjiä kääntyivät pakanoitten tykö taritsemaan heille sitä autuutta, jonka Jumalan Poika oli ansainnut heille kuolemallaan. Tämä esitetään evankeliumissa mainitulla vertauksella. Kun kutsutut vieraat eivät tahtoneet tulla nauttimaan sitä autuutta, joka Jeesuksen sovinnossa oli perustettu ja valmistettu heille, kun Juudan kansa ei tahtonut noudattaa apostolien kutsua tulla Jeesuksen tykö, niin apostolit saivat käskyn mennä kaikkeen maailmaan kutsumaan köyhiä, raajarikkoja, ontuvia ja sokeita ottamaan osan Jeesuksen armovaltakunnassa. Ja näillä kaiketi ymmärretään varsinaisesti pakanoita, jotka kaikkein vähiten taisivat toivoa sellaista kunniaa tarittavan heille, silloin kun Jumalan oma kansa hyljättiin. Ehkä nyt Vapahtajan tarkoitus tällä vertauksella varsinaisesti on se, että Hän osoittaa juutalaisten ylenkatseen evankeliumin saarnaa kohtaan ja sen kuinka pakanat heidän sijassaan otettiin armoon, niin kuitenkin myös me voimme kaikesta vertauksessa kerrotusta oppia, mikä on evankeliumin saarnaajien pääasia ja mitä heidän Herran Jeesuksen puolesta varsinaisesti pitää julistaa syntisille, nimittäin tämä: **tulkaa, sillä kaikki on valmistettu**. Että kaikki on valmistettu syntisille Jeesuksen kuolemassa, sen täytyy niin muodoin olla evankeliumin palvelijoiden kutsumisen sisältö; heidän pitää kehottaman syntisiä tulemaan ja ottamaan armoa armosta, ainoastaan tulemaan

2. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

eikä tuomaan mukanaan mitään muuta kuin isoavaisen, ahdistuksen pakottaman ja hätääntyneen sielun. Ihmisiä pitää muistuttaa siitä, että Herra mielellään tahtoo saada vieraita ja on sitä varten lähettänyt palvelijansa kutsumaan heitä; ettei mitään eroitusta tehdä ihmisten säätyyn tai henkilöön katsoen, vaan autuus on valmiina raajarikoille, köyhille, ontuville ja sokeille; ja että palvelijoille on annettu käsky aivan pakottaa, se on, että ahkerasti rukoilla ja suostutella ihmisiä tulemaan, sillä Jeesuksen sydän palaa täyttä totta tarkoittaen heidän puoleensa. Katso! tämä on evankeliumin julistuksen sisältö, nimittäin kuvata Vapahtajan halukkuus ottaa vastaan syntisiä, kuinka Hän niin sydämellisesti ikävöittää heitä ja he voivat olla vakuuttuneet, ettei tarvita mitään muuta kuin ainoastaan että he tulevat, ja niin he löytävät Vapahtajan tykönä ja Hänessä kaikki, mitä he tarvitsevat: kaikkien hengessä vaivaisten pitää tulla Hänen tykönsä tullakseen ravituiksi. Jos ihmiset sitten tottelevat ja noudattavat tätä kutsumista ja tulevat Jeesuksen tykö, niin voi uskollinen palvelija iloita ja olla varma, että vaikka hän on kuinkakin rakkaaksi kuvannut Jeesuksen sydämen ja kuinka ihanaksi Hänen ehtoollisensa, niin kuitenkin löytää syntinen tultuansa kaikki tyynni vielä paljon ihanammaksi ja jalommaksi kuin mitä yksikään ihmiskieli voi selittää. — Sitä ei tarvitse peljätä, että joku vieraista tulisi soimaamaan, että muka siitä on tehty liian hyvä ja sanottu se jalommaksi ja paremmaksi kuin se itsessään oli; sillä jokainen saa itse kokea, maistaa ja nähdä, kuinka suloinen Herra on, ja että se vanhurskaus, rauha ja ilo, joka nautitaan Hänessä, käy paljon yli kaiken ihmisyymmärryksen. Siinä tapauksessa, että joku kutsutuista, joka oli kyllä halunnut noudattaa kutsumista, sitten kuitenkin valittaisi, ettei hän ole päässyt täydellisesti nauttimaan tuota ehtoollista; niin palvelija tutkikoon, olisiko tämä vieras eksynyt oikealta tieltä ja sitten neuvokoon hänet itse Jeesuksen tykö, joka on tie samoin kuin Hän itse on myös elämän leipä, jota Hänen lapsensa joka päivä uskossa nauttivat vahvistukseksi ja virvoitukseksi. Palvelija myös tarkatkoon, onko sellainen vieras todella antanut koko sydämensä Herralle Jeesukselle, vai onko hän horjuvainen eikä tiedä, tahtooko hän kuulua maailmalle vaiko Vapahtajalle, välistä yhdelle, välistä toiselle. Mutta jos syntinen on vilpiton, niin että hän tietää, mitä hän tahtoo ja antaa **koko sydämensä** Jeesukselle; niin ei hänen suinkaan pidä valittaa palvelijan kuvanneen hänelle ehtoollisen ihanuutta liian suureksi; vaan hänen täytyy tunnustaa tuntevansa ja kokevansa sydämessään siunauksen, joka on äärettömästi suurempi kuin mitä hänelle koskaan oli luvattu tai hän itse oli voinut mielessään kuvailla.

Vielä me tahdomme myös muistuttaa, **kuinka pahoin itseään kohtaan menettelevät ne ihmiset, jotka katsovat ylen ja pitävät vähäpätöisenä tämän Jumalan rakastavan kutsumisen.** Tämä näkyy Vapahtajamme omista sanoista: ” **Silloin perheenisäntä vihastui**” sanoo Hän, ja ” **ettei yksikään**

2. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.”

Tuskin voidaan uskoa sitä, että ihmisten tottelemattomuus ja vastahakoisuus noudattaa Herran kutsumista voisi olla niin suuri kuin se todella on. Pyhä Raamattu ja oma kokemuksemme opettavat meille, millainen syntinen luontokappale on ihminen, joka luonnollisessa tilassaan ei lainkaan voi kestää Jumalan edessä, joka itse on pyhyys ja vanhurskaus. Me kuulumme evankeliumissa julistettavan Jumalan armoneuvoa syntisten vapahtamiseksi Jeesuksessa Kristuksessa; Jeesuksen rakkaus kuvataan meille; meitä rohkaistaan tulemaan ja meille vakuutetaan, että kaikki on jo valmiina meille Jeesuksen kuolemassa. Meitä varoitetaan, että jos emme tule Jeesuksen luokse, niin Herra ei voi kohdella meitä toisin kuin vanhurskautensa mukaan, sen mukaan kuin me olemme ansainneet, niin että tulemme rangaistuiksi syntiemme tähden elleimme tahdo ottaa vastaan Hänen taritsemaansa armoa ja omistaa itsellemme Jeesuksen vanhurskautta. Ja kuitenkin ainoastaan harvat lähestyvät Jeesusta etsiäkseen Hänen armoaan ja saadakseen Hänen siunauksensa. Eikö tämä ole ylen surkeaa ja todista siitä, että ihminen on syvälle langennut ja voidaan verrata sairaaseen, joka taudin kovuuden aikana on kadottanut kaiken tuntemisen, niin ettei hän itse tunne omaa viheliäisyyttään, minkä kuitenkin muut mitä suurimmalla säälillä havaitsivat.

Ihminen on kurja ja surkea, mutta vaikeinta tämä on niin kauan kuin he itse eivät tahdo tuntea tai tietää sitä. Jos me oikein tuntisimme itsemme hädässämme ja sen, että me mitä kipeimmin tarvitsemme juuri armoa ja armahtamista, niin me pian myös etsisimme apua ja pelastusta. Silloin emme kuuntelisi välinpitämättöminä evankeliumin suloisia kutsumisia, vaan tämä olisi sangen tervetullutta ja iloinen sanoma meidän peljästyneille sydämillemme; se olisi kutsuminen, jota me silloin mielellämme kuulisimme ja noudattaisimme, kun meille sanottaisiin: ” **Tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.**”

Kaikki, ne mitkä tuona päivänä estivät niitä miehiä, jotka olivat kutsutut, tulemasta Jeesuksen sovinnossa valmistettuun autuuteen, oli samoja esteitä, jotka vieläkin valitettavasti estävät niin monta tuhatta ihmistä antamasta sydäntään kokonaan Herralle Jeesukselle, nimittäin, **rakkaus tähän maailmaan ja niihin asioihin, jotka ovat maailmassa.** Sellaiset asiat, joilla he estelivät itseänsä, olivat sinänsä viattomia, mutta vika oli siinä, että nämä asiat olivat niin valloittaneet heidän sydämensä, että he pitivät näitä pääasianaan ja sentähden löivät laimin ottaa vastaan ja noudattaa Jumalan kutsumista. Sentähden heitä myös rangaistiin sillä, että heidän täytyi tyytyä tämän maailman iloon, eivätkä he saaneet maistaa sitä armoa ja autuutta, joka heille oli valmistettu ja tarittu. Heidän heikymansa ja taloutensa asiat olivat siihen aikaan heidän sydämellään painavampia kuin heidän sielujensa pelastus, aivan samoin kuin ne vieläkin ovat useimmille ihmiselle, jotka aina

2. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ajattelevat, että vielä on kyllin aikaa pitää murhetta sielusta. Sentähden tuli armon hetki laiminlyödyksi ja samalla he kadottivat sen autuuden, joka heille oli aiottu ja tarittu.

Suokoon Jumala, ettei yksikään meistä olisi niin onneton, niin oman hyvänsä unohtanut! Rukoilkaamme sydämestä Herralta sitä armoa, että taitaisimme olla kuuliaisat Hänen kutsumiselleen ja noudattaa Hänen Henkensä vetämistä ja vaikutusta sydämissämme, etteivät ne tulisi raskautetuiksi hekumasta ja tämän elämän murheesta, emmekä unohtaisi pitää murhetta iankaikkisesta autuudestamme ja koota itsellemme tavaroita taivaassa. Kun me saamme kuulla Jeesuksen kutsuvan äänen evankeliumissa, niin älkäämme paaduttako sydämiämme, ettemme saattaisi itsellemme pikaista perikatoa; vaan pyytäkäämme Herralta Jeesukselta sitä, ettemme uhraisi itseämme millekään asialle tässä maailmassa vaan Hänelle ainoastaan. Silloin me emme ainoastaan välttä kaikkea sitä rangaistusta ja kalvamista, joka kerran on vaivaava kaikkia niitä, jotka eivät täällä totelleet Jumalan kutsumista; vaan me saamme myös tässä ajassa nauttia sitä autuutta, joka aina on yhdistetty sydämen kääntymiseen Herran Jeesuksen puoleen ja kanssakäymiseen Hänen kanssaan, ja iankaikkisuudessa sitten saamme omistaa sen kunnian, joka on ollut valmistettu meille ennen kuin maailman perustus oli laskettu, ja joka Jeesuksen kuolemassa on ansaittu meille kaikille ja vielä taritaan meille kaikille.